

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: LUTHER I WITTENBERG

Citation: Drachmann, Holger: "LUTHER I WITTENBERG", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 347. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid87494/facsimile.pdf>
(tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Den rager med sin Tinde:
Fra Ingolfsfjeldets Næsse-Rast
Det drøner hult derinde.

„Nu Høj-Stols Støtter over Bord;
Lad Bølgens Hænder gribe dem!
Derinde i den dybe Fjord
Os viser Fremtids Frihedshjem
De høje Valhals Guder!“
Og Fjeldet klinger skarpt igen,
Da Landnamsfartens stærke Mænd
I Gjælderhornet tuder,
Og Støtte-Parret gynger hen
Ad Havets Vuggepuder.

LUTHER I WITTENBERG

Det var udenfor Wittenbergs ærværdige By,
Der samledes en Skare i Decemberrøgnens Gry,
Der samledes en Skare om Baalets røde Flamme,
Ordets Folk og Sværdets Folk og Lægfolk med det samme;
Bøddelens stærke Svende lagde Veddet til Rette,
De graadige Flammer skulde æde sig mætte;
Da knitred det og lyste, og Røgen fo'r mod Himlen,
Og folded sine Skyer som en Fane over Vrimlen.

Hvor er den blege Synder, som sukker og stønner?
Der lyder jo ingen Mumlen, der høres ingen Bønner.
Hvor er den arge Kætter, hvis forbryderiske Lemmer
Skal, flammebrændte, slippes gennem Skærsildens Tremmer?
Hvor er de stramme Strikker og Kullene og Tængerne
Og Køllerne og Knivene, Benbruddene og Flængerne,
Hvor, hvor er Rædselstegnene paa Mildhedens Lære?
Har Bøddelens stærke Svende glemt, hvad de skulde bære?
Hvi staar de der og skulker ved Brændebaalets Gløder? —
Ej Kætterbrad, ej Stegespid det spændte Øje møder.

Se, Skaren gaar til Side. Nu staar en Mand alene.
Han strammes ej af Strikker, han snæres ingen Sene,
Den mørke Klædeskutte er frie Lemmers Bolig,
Bred er han over Brystet, han staar saa fast og rolig.
Han træder frem til Baalet. Der er saa tyst og stille,
Man hører, hvordan Luerne med hvasse Tunger spille.

Saa taler han; kun kort. Og saa griber han i Barmen
 Og drager frem — hvad er det? — og hvorfor denne Larmen? —
 Et Pergament! — Det aabnes; — nu sænker han Armen,
 Og Sejlene i Silkebaand de smelte ned i Varmen.
 Saa blusser det. En Jubel som Tordnen høres rulle:
 „Nu brændte Martin Luther den pavelige Bulle.“

Og Røgen slaar mod Himlen. Og lystigt Baalet flammer.
 Der ligger altsaa Lynet, som saa frygteligt rammer,
 Der ligger den stærkes Vaaben og svider hen i Emmer,
 Der ligger den lamme højre af de pavelige Lemmer,
 Der ligger det, som kridtede de store om Kinden;
 Nu hvirvles det som Aske for Vejret hen og Vinden,
 Og fri staar Lynets Hersker, den stærke Martin Luther,
 En Mand af Jern og Ild mellem Harnisker og Kutter. —

* * *

Det var udenfor Wittenbergs ærværdige By,
 Der samledes en Skare i Decembormorgnens Gry.
 Frostklar og rensat laa Luften om Staden;
 Saa drog den store Skare tilbage gennem Gaden.
 Ingen Procession med Messehagl og Røgelse,
 Ingen Spilleværker til pavelig Fornøjelse;
 Rolig og sluttet; de vidste, hvad de vilde,
 Ingen Tiggersmuler fra det romerske Gilde;
 Ledebaand og Krykker var intet for de stærke;
 Væbnet var Skaren, det skulde snart man mærke,
 Rustet til Kampen, med Klarhed paa Sagen.
 — Morgenen svandt. Men lydt i Vinterdagen
 Tonedø Klokkerne fra Wittenbergs Taarne,
 Og Tonerne svang sig, paa Frostluften baarne,
 Og strøg med friske Pust over Sydens høje Fjælde,
 Og ringede for Øret af den pavelige Vælde,
 Og bragte med en Kulde deroppe fra Norden,
 Og faldt i Øst og Vest som en Rimfrost til Jorden.
 Da spired Kuldens Kæmper. Højere klang Tonen.
 Stormklokker ringed. — Det var Reformationen.

HJEMKOMSTEN

Nu fløjter Finken og Droslen slaar,
Og Jorden damper af Grøde,
Og Landsbypigen til Grænsen gaar,
Sin Kærest, Husaren, at møde.

„Ak, hvor dog den Vinter var lang og trist;
Jeg gik som i Dvale bedøvet,
Og Fuglen den hang med Næbet paa Kvist,
Og vi begge var lige bedrøvet.“

„Naar Rygterne meldte om Slag og Saar,
Saa græd jeg mig Øjnene røde,
Og gerne jeg bytted med Fuglen Kaar,
Skønt Stakkelen peb efter Føde.“

„Jeg tænkte: Du har dog din Hjertansven,
Og kan dig ved ham forlyste;
Men faar jeg ej se min Husar igen,
Hvem skal da i Verden mig trøste?“

„Ja Vintren var dog saa lang og haard,
Jeg sørged mig næsten til Døde;
Men nu har de Orlov, og nu er det Vaar,
Og nu skal Husaren jeg møde.“

„Jeg ser ham for mig i Tankerne alt
Med brune og blussende Kinder,
Livagtig jeg ser ham, den lange Gestalt,
Hans Øjne som Solsikker skinner.“

„Med Haanden i Siden, saa rank som et Træ,
Han rider her ind over Grænsen,
Og Hesten pruster og kaster sit Knæ
Højt op imod Mulen og Trensen.“

„Jeg dukker mig ned bag den knoppede Hæk,
Herfra skal jeg ham overraske;
Jeg ser ham saa tydelig, Træk for Træk,
Dolmanen, og Sabel, og Taske.“

„Lidt mager; aaja, — men det bøder vi paa.
Hans Knøbelsbart er dog den samme,